

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

половината от законоустановеното право на възнаграждение, но това право има диспозитивен характер и поради това не е задължително?

2а. Във връзка с принадлежащите на главния режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или на други, определени от националния законодател филмови автори, права на използване по смисъла на точка 1, запазено за националния законодател съгласно правото на Европейския съюз ли е правомощието да предвижда и във връзка с други права, различни от правото на отдаване под наем и в заем, законова презумпция в полза на прехвърлянето на такива права на продуцента на филми и, при утвърдителен отговор, следва ли да се спазват съдържащите се в член 2, параграфи 5 и 6 от Директивата относно правото на отдаване под наем и в заем във връзка с член 4 от нея условия?

2б. Следва ли оригиналното прехвърляне на собственост при главния режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или при други, определени от националния законодател филмови автори, да се прилага и към предвидените от националното законодателство права на справедливо възнаграждение като така нареченото „възнаграждение за празни носители“ (Leerkassettenvergütung) по член 42б от австрийския закон за авторското право (ЗАП), респективно към правото на справедливо обезщетение по смисъла на член 5, параграф 2, буква б) от Директивата относно информационното общество?

При утвърдителен отговор на въпрос 2б:

3. Във връзка с принадлежащите на главния режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или на други, определени от националния законодател филмови автори, права по смисъла на точка 2, запазено за националния законодател съгласно правото на Европейския съюз ли е правомощието да предвижда законова презумпция в полза на прехвърлянето на такива права на възнаграждение на продуцента на филми и, при утвърдителен отговор, следва ли да се спазват съдържащите се в член 2, параграфи 5 и 6 от Директивата относно правото на отдаване под наем и в заем във връзка с член 4 от нея условия?

При утвърдителен отговор на третия въпрос:

4. В съответствие с горепосочените разпоредби от правото на Европейския съюз в областта на авторското право и сродните му права ли е национален закон на държава членка, съгласно който главният режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или други, определени от националния законодател филмови автори, имат право на

(¹) Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 346, стр. 61; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 120).

(²) Директива 93/83/ЕИО на Съвета от 27 септември 1993 година относно координирането на някои правила, отнасящи се до авторското право и сродните му права, приложими към спътниковото излъчване и кабелното препредаване (ОВ L 248, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 134).

(³) Директива 2006/116/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за срока за закрила на авторското право и някои сродни права (кодифицирана версия) (ОВ L 372, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 7).

(⁴) Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal Supremo (Испания) на 7 юни 2010 г. — Telefónica de España S.A./Administración del Estado

(Дело C-284/10)

(2010/C 246/32)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Ищец: Telefónica de España S.A

Отговорник: Administración del Estado

Преюдициален въпрос

Позволява ли Директива 97/13/ЕО (¹) на Европейския парламент и на Съвета от 10 април 1997 година относно общата рамка за генералните разрешителни и индивидуалните лицензии в областта на далекосъобщителните услуги и по-специално член 6 от нея държавите членки да налагат на титуляра на генерално разрешително плащането на годишна такса, изчислена въз основа на процент от брутните текущи приходи, фактурирани за съответната година, който не може да надвишава 2 %, и предназначена да покрие разходите, включително тези по управлението, които органът по далекосъобщенията е направил при прилагането на режима на лицензиите и генералните разрешителни, както е предвидено в член 71 от Закон 11/1998 от 24 април 1998 г. относно далекосъобщенията?

(¹) ОВ L 117, стр. 15.